

Eens militair, altijd militair

Laurens van Aggelen

Geluk en pech liggen soms wel heel dicht bij elkaar of zijn zelfs met elkaar verweven. Een ongeluk in 2010 heeft uiteindelijk geleid tot het einde van een mooie militaire carrière. Maar een abrupt einde van een gelukkig leven met vrouw en dochter bleef hem gelukkig bespaard. Sergeant-1 Remy Erbe (1975) telt zijn zegeningen. Ondanks dat zijn gezondheidssituatie er voor de komende jaren allerminst rooskleurig uitziet, probeert hij er iedere dag weer het beste van te maken. Ook binnenkort, wanneer hij geen militair meer zal zijn. Iets wat hem veel pijn doet.

Al van jongs af aan wist hij dat hij militair wilde worden. Toen hij zestien was, lonkte de Marine. Hij wilde avontuur en iets van de wereld zien. Die droom kwam uit bij de Landmacht. Na een opleiding aan de Rijkschool Venlo waar hij zijn Algemene Militaire Opleiding (AMO) doorliep in 1992 werd hij aangenomen in Brunsum. "Ik ben daar drieënehalf jaar militair brandweerman geweest en wilde toen overstappen naar 'het echte werk' en vroeg om een overplaatsing naar Seedorf", vertelt Erbe die voor het interview vanuit Münster naar Nederland is gekomen. Hij oogt vrolijk en energiek, maar

een autorit als deze is een hele opgave voor hem vanwege de zware pijnstillers die hij dagelijks moet nemen.

Na in juni 1996 in Seedorf te zijn begonnen als plaatsvervangend groepscommandant bij 103 verkenningsbataljon dienen al snel de eerste uitzendingen zich aan. In totaal heeft hij er maar liefst zes gehad. Als eerste SFOR-2 en later bij 42 Pantserinfanteriebataljon SFOR-4 en SFOR-11 (Bosnië). Eerst is hij verkenners, later drie jaar lang genezerik. Na SFOR-11 volgt zijn opleiding aan de KMS en komt hij terug bij 42 Pantserinfanteriebataljon,



het parate onderdeel van het Regiment Limburgse Jagers. Als groepscommandant maakt hij in 2007 de Slag om Chora (Uruzgan) mee en als OPC (Opvolgend Pelotons Commandant) gaat hij in 2009 met 12 Infanteriebataljon Luchtmobiel mee naar Tarin Kowt. Deze functie vervult hij ook een jaar later wanneer hij in het Afghaanse Deh Rawod zwaargewond raakt en het er even naar uitziet dat hij ten gevolge van zijn verwondingen zal sterven.

Bermbom

Samen met Franse militairen is Erbe in Deh Rawod ingezet bij het ruimen van een bermbom. Op de dag dat het mis gaat is hij pelotonscommandant. Na in het gebied de bermbom te hebben geruimd, geeft hij het commando dat iedereen kan vertrekken. Het ene voertuig na het andere ziet hij vertrekken, om er vervolgens zelf achteraan te rijden met zijn Mercedes-Benz G280 CDI-terreinwagen waarin nog vijf anderen zitten, waaronder een Franse kapitein en een tolk. In het terrein dat nog zo veilig leek, blijkt echter toch nog een bermbom te liggen. Het voertuig met daarin Erbe en de anderen rijdt er overheen, waarop de bom

explodeert. "Ik zag meteen dat onze tolk het niet overleefd had. Korporaal-1 Luc Janzen was er ernstig aan toe en werd nog gereanimeerd maar overleed uiteindelijk toch. Zelf ben ik uit het voertuig gekropen en had op dat moment het idee dat ik niks mankeerde. De Franse kapitein daarentegen was er ernstig aan toe. Een deel van zijn gezicht was weggeslagen. Mijn boordschutter had van alles gebroken, net als onze chauffeur en de laseroperator in het voertuig achter ons."

Zo'n drie kwartier na het ongeluk komen de eerste heli's om de getroffen militairen weg te halen. Erbe wordt als eerste samen met de Franse kapitein meegenomen. Erbe ziet hem naast zich in de helikopter sterven.

Schrik

Wanneer Erbe in het hospitaal is aangekomen ziet hij de arts die foto's van hem neemt om te zien wat er inwendig mogelijk mis met hem kan zijn, hevig schrikken en bijkans in paniek raken. Erbe: "Hij laat me weten dat mijn aorta op springen staat, dat hij vervoer zal regelen om me voor een verdere behandeling naar elders

te laten overbrengen, maar dat het er naar uitziet dat ik het niet zal overleven. Hij raadt me aan naar huis te bellen om afscheid te nemen. En wat toen gebeurde vergeet ik nooit meer. Ik kreeg mijn dochter van vijf aan de telefoon en daarna mijn vrouw. Het telefoontje is ons allemaal op een indringende manier bijgebleven. Mijn dochter is soms nog angstig als ik voor langere tijd even weg moet en ook mijn vrouw heeft nog altijd last van deze voor haar traumatische ervaring."

Na een CT-scan blijkt het gelukkig toch nog mee te vallen, al blijkt na onderzoek dat Erbe er allesbehalve zonder verdere kleerscheuren vanaf is gekomen. De diagnose luidt dat zijn rug is gebroken, zijn voet op vier plaatsen, dat zijn nieren zijn gekneusd en dat het ook met zijn tussenwervels flink mis is. Twee dagen nadien wordt hij samen met zijn boordschutter naar het vliegtuig gebracht om terug te keren naar Nederland. "Daar merk ik dat er voor het grootste ongeluk wat er in Uruzgan met Nederlandse militairen heeft plaatsgevonden in de media juist de minste aandacht is."